

NS News Biuletyn

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Niedocenieni bohaterowie białej rasy

Część 5

Eoin O'Duffy

Walka Białego Człowieka o przetrwanie w Trzeciej Rzeszy była największym osiągnięciem XX wieku. Ale mniej pamiętana była ta sama walka w Irlandii. Irlandczycy, podobnie jak każda inna aryjska narodowość, są braćmi i sióstrami naszej rasy. Żydzi nie czynią rozróżnienia między nimi a resztą pogan na świecie i uważają wszystkie takie potencjalne ofiary za "gojów", co jest określeniem niskiej pogardy dla nie-Żydów, oznaczającym "głupie bydło". W związku z tym Irlandczycy byli nie mniej odporni na żydowską perfidię niż Niemcy, którzy znaleźli swojego rasowego wybawcę w Adolfie Hitlerze.

Eoin O'Duffy

Tak samo najlepsze elementy w Irlandii upatrywały w jego ideologii miecza, dzięki któremu ich ziemia mogła zostać ocalona przed wspólnym zagrożeniem, które zagrażało całej ludzkości.

Korzenie współczesnego gaelickiego ruchu rasowego wyrosły z zamieszania i rozczarowania Wolnym Państwem Irlandzkim, republiką południowej Irlandii, która powstała w latach 20. XX wieku w wyniku częściowego zwycięstwa nad obcymi siłami okupacyjnymi; północ nadal pozostawała (i pozostaje) w rękach brytyjskich. Ale państwo dublińskie, które powstało, było pełne korupcji i zbiorowej nieodpowiedzialności, które są typowe dla wszystkich demokracji. Poświęcenie irlandzkich patriotów zostało roztrwonione pomiędzy kłótniami i grabieżami liberałów i konserwatystów, którzy pogrążyli się w beznadziejnej światowej depresji. Z tego demokratycznego wywaru politycznych skandali i ekonomicznej nędzy po raz pierwszy nad Irlandią unosił się odór marksizmu. Niegdyś nacjonalistyczna i bohaterska Irlandzka Armia Republikańska została zainfekowana tym nielegalnym potomstwem liberalnej demokracji, podczas gdy jawnie bolszewicka Rewolucyjna Partia Robotnicza rozwiesiła swoje czerwone szmaty z młotem i sierpem na ulicach smutnego Dublina.

Weterani powstań z 1916 r. i 1920 r. w celu wyzwolenia Irlandii zostali pobici przez komunistyczne gangi lub zakrzyczani przez tłumy rozhisteryzowanych marksistów, którzy otwarcie uważali małą Irlandię za zaledwie odskocznnię dla ich zgniłej światowej rewolucji. Ten sam schemat przewrotu narodowego, który rozwinął się we wszystkich innych państwach europejskich, rozprzestrzenił się na Wyspy Brytyjskie i był popełniany przez ten sam tłum międzynarodowych Żydów. Weterani zjednoczyli się w celu samoobrony w Stowarzyszeniu Towarzyszy Armii. Costello, współczesny historyk współczesnej Irlandii, opisał to w ten sposób: *W tym kraju powstał spontaniczny ruch mający na celu ochronę praw i wolności ludzi. Ten szczególny ruch, choć spontaniczny, nie był w żaden sposób zorganizowany, opracowany ani wspierany przez żadną partię polityczną lub polityków. A.C.A. powstał spontanicznie, ponieważ rząd, którego obowiązkiem była ochrona praw obywateli, zaniedbał swój obowiązek, ponieważ uważał, że w ich własnym interesie jest przeoczenie chuligaństwa, które działo się w każdej części kraju."*

Reakcja komunistów była gwałtowna, ale liberalne władze, same zdeorientowane lewicowym wirusem, nie zaoferowały pomocy ludziom, którzy umożliwili powstanie Wolnego Państwa Irlandzkiego. Zdesperowani członkowie A.C.A. spojrzeli więc na świeżo zwycięskich niemieckich Stormtrooperów jako przykład

samoobrony i 8 kwietnia 1933 roku w Dublinie narodził się ruch Błękitnych Koszul. Korzystając z brązowych koszul S.A. Adolfa Hitlera jako wzoru do naśladowania, irlandzcy żołnierze reprezentowali młodsze (zarówno duchem, jak i ciałem), najbardziej radykalne elementy A.C.A. Teraz weterani mieli pięść, którą mogli uderzyć. Wolność słowa dla antykomunistów została natychmiast przywrócona, a zamiast patriotów padających ofiarą czerwonych bandytów, marksieści nagle znaleźli się na krwawym końcu bicia. Kolor niebieski został wybrany, by symbolizować Zjednoczoną Irlandię, której symbolem był błękitny ocean otaczający cały kraj.

Blueshirts wybierają swojego lidera

W czerwcu Niebieskie Koszule jednogłośnie wybrały Eoina O'Duffy'ego na swojego lidera. Był on ostatnim uczciwym człowiekiem w rządzie, a jego odwołanie przez demokratycznych polityków, którzy nienawidzili go, ponieważ nie mogli go przekupić, wywołało ogólnokrajowy skandal. W wieku 41 lat krzepki, jasnowłosy O'Duffy był szefem policji krajowej i generałem Gwardii Cywilnej. Według słów Maurice'a Manninga, współczesnego historyka Błękitnych Koszul, *O'Duffy był silnym i bardzo niezależnym komisarzem policji. Miał talent do rozgłosu i często pojawiał się na pierwszych stronach gazet w latach dwudziestych. Był bardzo dobrze znany w całym kraju. Był czołowym członkiem National Athletic and Cycling Association i zarządzał odnoszącą sukcesy irlandzką drużyną na Igrzyskach Olimpijskich w 1932 roku. Odniósł sukces jako ekstrawagancki dowódca podczas wojny o niepodległość i został zastępcą szefa sztabu oraz bliskim powiernikiem generała Michaela Collinsa (który przewodził rewolucji). W 1922 r. został mianowany komisarzem policji, a po buncie w 1924 r. pełnił funkcję szefa sztabu armii. W rezultacie był bardzo szeroko znany i wydawał się mieć znaczną niezależną siłę.*

W momencie nominacji do Błękitnej Koszuli, O'Duffy był najbardziej znaną postacią w Irlandii. "Miał reputację energicznego i kompetentnego organizatora". "Blefująca, przyjazna osobowość O'Duffy'ego uczyniła go postacią rywalizującą z de Valerą". 20 lipca 1933 roku, na spotkaniu A.C.A., które odbyło się w dublińskim hotelu Hibernian, O'Duffy został jednogłośnie wybrany na przewodniczącą organizację.

O'Duffy natychmiast przekształcił Niebieskie Koszule w prawe ramię swojej nowo utworzonej Gwardii Narodowej. Jej deklarowanym celem była obrona

"interesów narodowych i kultury społecznej" oraz "zatarcie wszelkich różnic klasowych. Promowanie zjednoczenia Irlandii. Sprzeciwiać się komunizmowi i obcej kontroli oraz wpływom w sprawach narodowych. Prowadzenie młodzieży irlandzkiej w ruchu konstruktywnych działań narodowych oraz promowanie i utrzymywanie porządku społecznego. Promowanie tworzenia skoordynowanych krajowych organizacji pracodawców i pracowników, które przy pomocy trybunałów sądowych będą skutecznie zapobiegać strajkom i lokautom oraz jednogłośnie rozwiązywać różnice przemysłowe". Członkostwo nie było już ograniczone do weteranów, ale otwarte dla "wszystkich obywateli Irlandii urodzonych lub pochodzących od rodziców"; jak napisał Manning, "jedynymi osobami wykluczonymi z tego tytułu byłiby Żydzi". O'Duffy oświadczył, że "Hitler był największym człowiekiem, jakiego kiedykolwiek miały Niemcy" i obiecał, że irlandzkie Niebieskie Koszule, podobnie jak Brązowe Koszule Fuehrera, "uderzą z duchem naszej rasy" przeciwko wspólnemu żydowskiemu wrogowi.

Połączenie dynamicznego przywództwa O'Duffy'ego z ideologią niebieskich koszul zaowocowało popularną eksplozją akceptacji w całym kraju. Jak pisze Manning. *Wpływ tego nowego ruchu był natychmiastowy i dramatyczny. W ciągu kilku miesięcy miał członków i oddziały we wszystkich częściach stanu. Nic podobnego nie było wcześniej widziane.* Zaledwie trzy dni po nominacji O'Duffy'ego liczba członków Błękitnej Koszuli wzrosła o 5000 nowych zwolenników. Jednak Gwardia Narodowa, w opublikowanym artykule opisującym jej cele, zrobiła wszystko, aby zniechęcić klubowiczów lub każdego, kto nie był śmiertelnie poważny w tym ruchu: *Gwardia Narodowa opiera się nie na perswazji, ale na walce. Jest zorganizowana do walki i potrzebuje członków, którzy nie będą się cofać przed walką, jeśli widok gotowości nie odstraszy ataku.* Takie apele do najlepszych i najtwardszych Irlandczyków nie pozostały jednak bez echa. *Równoległe z tego typu artykułami,* pisze Manning, *rozwijano się i rozpowszechniało noszenie niebieskiej koszuli, która wkrótce stała się powszechnym widokiem we wszystkich częściach kraju.*

Wsparcie pochodziło w dużej mierze od rolników, robotników fabrycznych, studentów i oczywiście weteranów, z których wszyscy stanowili ludzką podstawę narodu irlandzkiego. Również wielcy myśliciele tego kraju nie zostali pominięci w Gwardii Narodowej. Wczesnymi zwolennikami byli James Hogan, profesor historii w University College w Cork, oraz profesor Michael Tierney, prezydent University College w Dublinie. *Yeats (William Butler Yeats, wielki i sławny poeta) - w głębi serca człowiek prawicy - był tak bardzo zachwycony nim (O'Duffym), że napisał pieśń marszową dla Niebieskich Koszul.* Zniesmaczeni endemiczną korupcją

demokracji i rozgniewani zagrożeniem ze strony marksizmu, wstąpili do Gwardii Narodowej w tak dużej liczbie, że pod koniec 1933 r. było 30 000 Niebieskich Koszul. Przed końcem następnego roku O'Duffy miał ponad 120 000 zwolenników. W kraju wielkości Irlandii był to prawdziwy ruch masowy.

Marsz na Dublin

Największa pojedyncza demonstracja siły miała miejsce 13 sierpnia 1934 roku. Do tego czasu wiele tysięcy ludzi uczestniczyło już w wiecach Gwardii Narodowej w całej Irlandii. Jednak na Marsz na Dublin z całego kraju przybyło nie mniej niż 20 000 Niebieskich Koszul. Ich celem nie było jednak rzucenie wyzwania władzom, ale zorganizowanie ceremonii dla poległych weteranów wojny o niepodległość. Marsz dopiero co wyruszył, a już miał ponad pół mili długości. *Niepewnie świadomy tego, jak Mussolini stał się Il Duce, rząd podejrzewał, że O'Duffy może poczuć się skłonny do pozostania, gdy dotrze do budynków rządowych. W związku z tym ożywił ustawę o bezpieczeństwie publicznym z 1931 roku. Utworzono Dywizję S (policję uzbrojoną w karabiny maszynowe i granaty ręczne), przywrócono trybunał wojskowy i zakazano parad."*

Pokojowe intencje O'Duffy'ego były oczywiste, ale jego demonstracja była pretekstem, którego liberalno-konserwatywni politycy potrzebowali, by zdelegalizować ruch. Po prostu zmienił jego nazwę na Młoda Irlandia, która została niemal natychmiast zakazana, ale równie szybko powróciła jako Liga Młodzieży. Ostatecznie, po kolejnych wysiłkach establishmentu zmierzających do rozbicia ruchu w sądach, wyłonił się on jako Partia Zjednoczonej Irlandii, Fine Gael. Tytuł został wybrany na podstawie terminu, który pojawił się na Konwencji Rasy Irlandzkiej w Paryżu w 1923 roku. Cała organizacja Niebieskich Koszul została utrzymana podczas tych zmian nazwy, gdy demokratyczny rząd manewrował w celu kryminalizacji zwolenników O'Duffy'ego. De Valera ogłosił irlandzkiemu senatowi, Dail: *Nie pozwolimy ludziom paradować w mundurach. To jest pewne. Kiedy dochodzi do tego etapu, uważamy, że doszło do niebezpiecznego etapu i obowiązkiem rządu jest wkroczenie. Rząd użyje wszystkich dostępnych mu sił, aby temu zapobiec."*

Oświadczenie O'Duffy'ego było zdecydowaną odpowiedzią: *Jesteśmy legalnym organem. Strój, który nosimy, jest legalny. To prawie niewiarygodne, że rząd może być tak zaślepiiony nienawiścią do swoich przeciwników politycznych, aby zakazać działalności organizacji, której każda działalność jest otwarta na pełne docho-*

dzenie, a każdy jej cel jest uczciwy i dobry, podczas gdy pozwala dwóm komunistycznym kwaterom głównym pozostać otwartymi w Dublinie, a każda odmiana działalności komunistycznej może być prowadzona w całym kraju. Nie ma nic nielegalnego w Niebieskich Koszulach i żaden zakaz lub zarządzenie nie może sprawić, że noszenie ich będzie nielegalne!"

Pomimo obłudnych prób zdelegalizowania Fine Gael przez rząd, niemal z dnia na dzień stała się ona drugą co do wielkości organizacją polityczną w Irlandii. Oczywiste i historyczne wysiłki systemu zmierzające do kryminalizacji jedyne go ruchu, który dał nadzieję Irlandii, spowodowały celową zmianę nastrojów społecznych. Nawet te uczciwe osoby, które nie do końca zgadzały się z ideałami Niebieskich Koszul, były przerażone oczywistą tyranią de Valery. Manning pisze: *Rzeczywiście, powstanie tej partii - a z pewnością sposób, w jaki została utworzona - w dużej mierze zawdzięczamy decyzji rządu o zakazie działalności Gwardii Narodowej. Zaczęło wyglądać na to, że rząd poważnie się przeliczył, podejmując decyzję o zakazaniu Niebieskich Koszul, ponieważ zamiast osłabić O'Duffy'ego, stanął on teraz na czele zjednoczonej partii opozycyjnej, a zamiast zmiażdżyć jego ruch, zyskał on nową i wzmocnioną pozycję jako część znacznie większej organizacji."*

Podczas gdy kandydaci Fine Gael byli legalnie wybierani do Dail, liberalno-konserwatywni politycy odłożyli na bok swoje "fundamentalne różnice" z komunistycznymi bandytami, aby stworzyć wspólną sprawę przeciwko Niebieskim Koszulom. Bez prowokacji policja dokonała nalotu i zamknęła budynek siedziby Partii Zjednoczonej Irlandii w Dublinie, w momencie gdy członek Fine Gael został uprowadzony z domu i pobity na śmierć przez czerwonych z I.R.A.. Hugh O'Reilly, pierwszy męczennik w niebieskiej koszuli, zginął w 18. rocznicę marszu Mussoliniego na Rzym, 29 października. Następnego lata policja S otworzyła ogień do nieuzbrojonych Niebieskich Koszul, zabijając 18-letniego towarzysza. Manning pisze: *Akcja policji specjalnej polegająca na ostrzelaniu tłumu została później surowo potępiona przez pana sędziego Hannę z Sądu Najwyższego, który określił ich jako 'ekscentryków tego szacownego ciała' (Straż Obywatelska). Strzelanina w Cork wywołała ogromne oburzenie Niebieskich Koszul w całym kraju. Młody wiek zabitego, dramatyczny charakter całego incydentu oraz przesadny i arbitralny sposób, w jaki zareagowała policja, wszystko to razem podniosło gniew Niebieskich Koszul na nowy poziom. Miasto i oracja grobowa O'Duffy'ego miały wszystkie elementy emocjonalnego okrzyku do Niebieskich Koszul, aby zintensyfikowały swój opór."*

Podczas niezwykle gwałtownej bitwy, która wybuchła na wiecu U.I.P. w Tralee, eksplodowały bomby, samochody stały w płomieniach, a sam O'Duffy otrzymał paskudną ranę od Czerwonego dzierżącego młotek. Ale Niebieskie Koszule dały znacznie więcej niż dostały, ponieważ zaczęły bić marksistów w I.R.A. i poza nią w kierunku zasłużonego wyginięcia. Oznaki rosnącej popularności Fine Gael wśród irlandzkich mas pojawiły się podczas wyborów krajowych, kiedy zdobyła ona drugie miejsce w swoim pierwszym wyścigu do senatu. Przez cały 1935 r., pomimo wszystkiego, co system i komuniści mogli na nich rzucić, Niebieskie Koszule maszerowały od sukcesu do sukcesu, aż ich postępy zaczęły przyciągać uwagę poza irlandzkimi brzegami. 19 sierpnia O'Duffy'ego odwiedził Terje Ballsrud, przywódca norweskiego faszyzmu, a 15 grudnia przedstawiciele Błękitnych Koszul reprezentowali Irlandię na Międzynarodowym Kongresie Faszystowskim w Montreaux w Szwajcarii wraz z towarzyszami z Włoch, Francji, Hiszpanii, Portugalii, Austrii, Belgii, Holandii, Danii, Norwegii, Litwy, Grecji, Rumunii i Szwajcarii. Manning pisze, że O'Duffy "uważał swój wybór do Komitetu Pracy Międzynarodowego Kongresu Faszystowskiego za wielki zaszczyt".

Niebieskie koszulki zakazane

Z prestiżem rosnącym zarówno w kraju, jak i za granicą, O'Duffy i jego legiony zwolenników wydawały się być skazane na osiągnięcie ostatecznej władzy w Irlandii. Ale podczas wiecu na świeżym powietrzu w Westport ruch niebieskich koszul nagle się skończył. Jak opowiada Manning: *Podwójny kordon policji otoczył platformę, a dwie ciężarówki ze sprzętem wojennym stacjonowały przed koszarami policji. Inne grupy policji zawróciły wszystkich tych, którzy nosili niebieskie koszule. Pod nieobecność O'Duffy'ego głównym mówcą był Fitzgeraldeney, który wszedł na platformę na czele procesji ponad 60 jeźdźców w niebieskich koszulach. Spotkanie rozpoczęło się i po około pół godzinie O'Duffy wślizgnął się na skraj tłumu, gdzie natychmiast został otoczony przez policję. Doszło do szamotaniny, po której został uratowany przez grupę swoich zwolenników i wyniesiony na platformę, gdzie zaczął przemawiać. Nie zdążył dokończyć pierwszego zdania, gdy został aresztowany przez nadinspektora policji, który wszedł za nim na peron. Otoczony przez duże siły policji, O'Duffy został przewieziony do koszar policyjnych i umieszczony pod ciężką strażą. W międzyczasie spotkanie trwało wśród scen całkowitego pandemonium. Deszcz butelek i kamieni spadł na platformę, a pozostałych mówców nie było słychać ponad ogłuszającym hałasem. Przed zakończeniem spotkania dwóch prominentnych zwolenników O'Duffy'ego zostało*

aresztowanych za noszenie niebieskich koszul i osadzonych w areszcie wraz ze swoim przywódcą."

Zamieszki policyjne w Westport były zabójstwem wolności słowa w Irlandii. De Valera uznał Fine Gael za przestępstwo. Samo bycie Niebieską Koszulą było niezgodne z prawem, a każdy, kto w jakiejkolwiek formie manifestacji próbował wyrazić opinię Niebieskiej Koszule, został aresztowany. Pod ciężką ręką tak nieubłaganej tyranii, dosłownie tysiące funkcjonariuszy i zwolenników U.I.P., nawet sympatyków niezwiązanych z organizacją, trafiło do aresztu. Oskarżenia przeciwko tym zwolennikom nie były też błahe. Komendant Ned Cronin, zastępca O'Duffy'ego, został oskarżony o podburzanie. Po miesiącach więzienia został uznany za niewinnego, ale ponownie oskarżony, tym razem o "członkostwo w nielegalnej organizacji". Sędzia poinformował sąd, że jeśli Cronin publicznie potępi Niebieskie Koszule, wszystkie zarzuty przeciwko niemu zostaną wycofane. Bez chwili wahania komendant wybrał karę więzienia. O'Duffy był przetrzymywany pod wieloma niedorzecznymi zarzutami, z których żaden nie mógł zostać postawiony nawet przez najbardziej mściwych prokuratorów. Po zwolnieniu okazało się jednak, że Zjednoczona Partia Irlandii została skutecznie zdekapitowana, jej przywódcy nadal przebywają w więzieniu, a ich status prawny został zredukowany do "członków organizacji przestępczej", z którą powiązanie podlegało karze pozbawienia wolności. Tyrania udająca demokrację w pełni się ujawniła, ale ruch nie mógł już przetrwać jako zjawisko publiczne, a jego zwolennicy odmówili podążania za prawdziwymi przestępcami z I.R.A., stając się podziemnymi terrorystami.

"Pojechaliśmy do Hiszpanii"

Historia Niebieskich Koszul mogła zakończyć się wraz z aresztowaniem w Westport, ale w lipcu 1936 r. przedstawiciel generała Francisco Franco spotkał się potajemnie z O'Duffym w Dublinie. Franco chciał wiedzieć, czy przywódca Fine Gael byłby zainteresowany zebraniem kontyngentu towarzyszy do walki z komunistami w hiszpańskiej wojnie domowej. O'Duffy skorzystał z okazji. Przecistawiając się rządowi, publicznie zaapelował o wsparcie i utworzył Irlandzką Brygadę Ochotniczą. *"Odpowiedź,"* powiedział, *była tak szybka, tak hojna i tak spontaniczna, że mogę ją uznać jedynie za mandat do kontynuowania organizacji Brygady."* W ciągu tygodnia miał pod swoim dowództwem 5000 żołnierzy. W następnym tygodniu dołączył kolejny tysiąc. Mimo to demokracja wahała się przed ingerencją, ponieważ opinia publiczna w katolickiej Irlandii była tak

przytłaczająco przychylna sprawie nacjonalistów w Hiszpanii, że nawet najbardziej antyniebieski polityk bał się publicznie krytykować wysiłki O'Duffa.

W związku z tym popłynął do Hiszpanii 21 września, a wkrótce po przybyciu spotkał się z generałem Molą, głównodowodzącym sił nacjonalistycznych i samym Franco, który wraz z irlandzkim przywódcą osobiście był świadkiem wyzwolenia Alcazar, bohaterskiej fortecy, która tak długo opierała się republikańskiemu oblężeniu. Tak zainspirowany, O'Duffy powrócił do Irlandii z osobistymi zapewnieniami Franco, że szkolenie, zaopatrzenie, mundury, broń i statek, który zabierze jego błękitne koszule na hiszpańskie pola bitew, zostaną oddane do jego dyspozycji. W międzyczasie rząd w Dublinie uchwalił "Foreign Enlistment Act", który zdelegalizował Irlandzką Brygadę Ochotniczą. Niezrażony O'Duffy kontynuował swoje działania zgodnie z planem, ale z dodatkowymi trudnościami związanymi z tajną pracą. Demokratyczne władze sabotowały jego wysiłki, gdy tylko było to możliwe, ale złagodziły go, gdy dowiedziały się, że irlandzcy komuniści byli rekrutowani do hiszpańskich republikanów; jeśli pozwolili swoim ukochanym marksistom wyjechać do Hiszpanii, uniemożliwiając jednocześnie wyjazd niebieskim koszulom, musieli wyjść na hipokrytów. Jak powiedział pewien kwaśny polityk rządowy: *Rząd raczej nie powoła się na ustawę o zaciągu zagranicznym przeciwko generałowi O'Duffy'emu i jego wesołym ludziom, ponieważ prawdopodobnie zdają sobie sprawę, że Hiszpania jest najbardziej odpowiednim miejscem dla naszego irlandzkiego Don Kichota. Hiszpańska wojna domowa miałaby przynajmniej jakiś pożyteczny cel, gdyby pozwoliła nam pozbyć się niektórych z naszych dzikich ludzi obu odmian.*

Tak obciążony przez czasami wścibskie władze, O'Duffy był w stanie z powodzeniem przenieść tylko 700 z ponad 6000 mężczyzn, którzy ubiegali się o wstąpienie do I.V.B. Po zaledwie miesięcznym szkoleniu przez hiszpańskie wojsko, zostali wysłani na front w Ciempozuelos, gdzie przez wiele miesięcy toczyli zaciętą wojnę w okopach, narażeni zarówno na ogień wroga, jak i surowe zimowe warunki. Jednak 13 marca ochotnicy "przeszli na szczyt" i rozpoczęli ofensywę, która wprowadziła marksistów w osłupienie. Straty I.V.B. były jednak również ciężkie. Hiszpańska kampania była ostatnim huraganem Niebieskich Koszul. Po tym, jak zostali zdelegalizowani we własnym kraju, oddali pożegnalny strzał w stronę starego wroga i uświęcili iberyjską ziemię krwią irlandzkiego poświęcenia. Jak napisał O'Duffy: *Nasza mała jednostka nie odegrała, ponieważ nie mogła, znaczącej roli w hiszpańskiej wojnie domowej, ale zapewniliśmy, że nasz kraj był reprezentowany w walce ze światowym komunizmem. Byliśmy krytykowani, wyśmiewani, oczerniani, ale prawda, miłosierdzie i sprawiedliwość zwyciężą, a*

czas usprawiedliwi nasze motywy. Nie szukamy pochwał. Spełniłmy nasz obowiązek. Pojechaliliśmy do Hiszpanii!"

Ostatnia z niebieskich koszul

Kiedy Brygada wróciła do domu, II wojna światowa była już tylko kwestią miesięcy, a oficjalna neutralność Irlandii sprawiła, że tłumienie Niebieskich Koszul stało się jeszcze łatwiejsze i skuteczniejsze. Teraz wszelkie działania podejmowane w imieniu ruchu musiały być tajne. 3 lutego 1939 roku z O'Duffym skontaktował się Oscar Pfaus, niemiecki agent, który w przypadku wojny z dawnym wrogiem Irlandii, Wielką Brytanią, chciał skontaktować się z irlandzkimi elementami sympatyzującymi z Trzecią Rzeszą. O'Duffy stał się pośrednikiem między Pfausem a kilkoma nacjonalistami pozostającymi w I.R.A. Negocjacje te były tak tajne, że praktycznie nic z ich sukcesu lub jego braku nie przetrwało. Jednak dziwna wskazówka dotycząca wojennych stosunków niemiecko-irlandzkich pojawiła się w 1944 r., kiedy brytyjskie siły morskie zatopiły U-Boot na środkowym Atlantyku. Wśród pływających szczątków znajdowało się ciało oficera I.R.A.

W tym samym roku O'Duffy podupadł na zdrowiu i po całym życiu dynamicznej służby dla swojej rasy zmarł 30 listopada. Miał 52 lata. Chociaż Niebieskie Koszule przestały istnieć jako organizacja od prawie dziewięciu lat, jego śmierć była strasznym szokiem dla Irlandczyków. Uczucia społeczne były tak powszechne i intensywne, że rząd poczuł się zmuszony do przyznania mu ostatniego zaszczytu w postaci pogrzebu państwowego. Tak więc, w samym środku samobójczej wojny rasowej mającej na celu "uratowanie świata przed faszyzmem", tysiące ludzi przeszło obok ciała przywódcy Błękitnych Koszul, wyciągając prawe ramiona w hitlerowskim pozdrowieniu jako ostatni hołd dla Eoina O'Duffy'ego. Irlandzka ironia jego pogrzebu zaimponowała starym towarzyszom zmarłego generała niepokorną siłą ideologii, o którą walczyli w latach trzydziestych.

Jedność narodowa i harmonia społeczna, do której dążyły Niebieskie Koszule, miała być odmawiana Irlandii przez wszystkie dziesięciolecia po ich upadku. Przez ostatnie 50 lat Irlandczycy widzieli, jak rozłam między północą a południem staje się coraz większą raną dla ich kraju. Morze krwi nadal tryska nad krajem z horroru, jakim stał się Belfast. Strach i głębokie animozje stanowią dziedzictwo wygnania Niebieskich Koszul. Terroryści z I.R.A. nadal zabijają i

okaleczają, podczas gdy liberalno-konserwatywni politycy wciąż mówią i mówią. W międzyczasie bezcenni Biali ludzie rozpaczają nad przyszłością swoich dzieci.

Chociaż Niebieskie Koszule już dawno odeszły, w żadnym wypadku nie zostały zapomniane. Ich krew i energia wpłynęły na irlandzki krajobraz i, równie głęboko, na irlandzką świadomość rasową. O'Duffy i jego legiony są nie tylko częścią historii narodu; należą do szerszego obrazu międzynarodowego ruchu odrodzenia białego człowieka, zapoczątkowanego przez Adolfa Hitlera i trwającego do dziś. Nadchodzi jednak czas, gdy ich sztandar zostanie ponownie podniesiony z kurzu przeszłości przez nowe ręce. Wtedy Irlandia znów będzie żyć, po długich latach śmierci. Duchy historii odrodzą się, a pieśni Błękitnych Koszul zabrzmiały na nowo.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFF DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION
Number 100 English 1273 26. April 2012 12:36

Der Kampf geht weiter !

Siebeling führt nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tschekoslowakei. Und zwar nicht nur in Deutsch-land, sondern auf globaler Ebene!
Menschen von Moskau, Venedig, Vordringung und Vorbereitung haben nicht aus-gesetzt, das Kommando des gesamten Weltreiches Adolf Hitler zu entwerfen.
Alle Nationalsozialisten und sonstige
arbeitsfähige Volk und Bewegungsmann
sollen Schuler an Schüler im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Volk.
Der Bewegung ist zwar stellen ge-wonnen, aber die Größe des Reiches
Volkland ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Die völkische Gegner ist also dabei,
den Volkstempel - gegen alle weißen
Völker (7) - zu heiligen. Keine Mord und
Erwartung, Überlebens und Ra-
tionenmangel.
Ob "legal" oder "illegal", ob im
Waldkampf oder im Straßenkampf, ob
mit Propagandamaterial bewaffnet oder
mit einem Handfeuerwaffe. Jeder
Nationalsozialist hat seine Pflicht.
Hail Hitler!
Gottfried Lenz

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

NS News Biuletyn
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022(133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Raport z frontu
Wywiad z Molly**

Część trzecia

NSK: Dziękujemy za rozmowę. Kontynuujcie dobrą pracę. Zwycięstwo jest
nasze!

Zachęcamy do dodania kilku słów
kończących do adresatów.

Molly: Dziękuję, towarzyszu! Miło było
przeprowadzić dla Was ten wywiad.
Proszę, przesyłajcie mi adres internetowy,
gdzie tylko zostanie opublikowany, a ja
połączę waszą stronę z moją.
Przepraszam, że powiem tylko naszym to-
warzyszom na całym świecie nie
zmierzając się. Czasami łatwo jest
dać się przyłoczyć w naszym walce. Ale
nie tracicie waszy! Z Waszą pomocą
nasza liczba rośnie z każdym dniem.
Pomóżcie nam głosić prawdę, każde
słowo jest jak strzała w "Ciemonie" i jak
ciężkie młotem na ich kłamstwa. Nasz
wzrost stał się zbyt pewny siebie, a to

 **the
NEW ORDER**
Number 176 (135) Founded 1973 April 26, 2012 (135)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to
diminish the spirit of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.
The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal",
whether in distant battle or street
brawl, whether armed with propa-
ganda material or as a battlefield
of a different kind, every National
Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lenz

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

**NSDAP/AO jest największym na świecie
Dostawca propagandy narodowosocjalistycznej!**

Czasopisma drukowane i internetowe w wielu językach

Setki książek w wielu językach

Setki stron internetowych w wielu językach

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Bismarck Picture Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
**Hitler
in Italy**

English / German French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / French - English

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**